

LA CRITICA HA DIT

* Ben estret (1986) / * Sort que hi ha l'horitzó (1986)

La temàtica general està centrada en les dones (la relació amb els fills, la parella, els pares, dones abandonades, solitàries ...) des d'una perspectiva de normalitat. Són situacions quotidianes, del tot normals en aquesta vida, els protagonistes de les quals arriben a un punt que recorden una vida plena de frustracions, de prohibicions i condicionats per unes circumstàncies de les quals no han pogut o no han sabut fugir a temps. (...) Una derrota suau, relaxada, com la manera de relatar de Maria Mercè Roca, amb una cadència lenta, harmònica. Els pensaments, els sentiments i les paraules dels personatges apareixen generalment en un to de nostàlgia i tristesa, amb una lassitud desapassionada. De vegades els relats es converteixen en unes instantànies, el moment que capta una fotografia, el retrat d'una idea, d'un sentiment, d'un amor passat, d'una causa perduda, i, malgrat la llum del títol, fa la impressió que massa vegades s'arriba tard a l'horitzó.

Tomàs Belaire "EL TEMPS" (29-VIII-1988)

* El present que m'acull (1987)

El mèrit d'aquest llibre de Maria Mercè Roca, guardonat amb el premi Josep Pla 1986, és la naturalitat i l'elegància amb què és escrit. Amb una excusa trivial i difícil de bastir -la correspondència de l'avi a un dels seus nets a fi d'explicar-li la història de la família-, l'autora descriu moments i facetes de personatges diversos de vuit generacions d'una família d'estirp gironina. (...) Maria Mercè Roca fa, amb aquests elements, una mena de reconstrucció arqueològica del que podrien haver estat les vides dels seus personatges. I la reconstrucció reïx, precisament, per la seva declarada parcialitat. Una parcialitat que, de moment, serveix, per mostrar les dots narratives de l'autora i el seu domini d'un estil de contar llesquívol, amb tocs molt afinats de psicologia, defugidor de tot enfarfegament. Sota aquesta correcció, hi transparenta, de tant en tant, una sorprenent habilitat de captar situacions molt concretes.

Francesc Parcerisas EL PAIS (6-IX-1987)

* Els arbres vençuts (1987)

A Els arbres vençuts, Maria Mercè Roca arrodoneix una novel·la a partir de l'òptica contrabalançada dels dos protagonistes. Laura Ferrer ha furgat en el passat de la seva mare difunta (Carme Lorca) i ha tret la pols d'una vella història d'amor de la qual encara resta viu el personatge masculí (Francesc Rovira). Va ser un amor absorbent i apassionat que, en frustrar-se, va abaltir Carme Lorca fins a frec de la bogeria. Aquest és el primer temps de la novel·la: la recuperació d'un passat mitjançant les notes d'un dietari. El segon acte

és el present i la novel·la entra en una original -i arriscada- dinàmica de metamorfosi: es ressegueixen els vells paisatges de la història, s'esmolen els records i gairebé es reviu el passat en tots els seus detalls. Un plantejament certament difícil i molt ben resolt -al meu entendre- pel braó narratiu de Maria Mercè Roca.

Isidor Cònsul AVUI (26-IV-1987)

* Temporada baixa (1990)

Hi ha novel·les que a mesura que avancen van trobant el seu territori i just quan comencen a posar-se realment interessants, acaben. Amb Temporada baixa passa una cosa així. La novel·la comença amb l'arribada del protagonista a un hotel solitari. S'ha avançat uns dies per veure si surt de la depressió que l'arrossega i s'aclareix amb la crisi matrimonial. La por al buit dels cinc dies que falten perquè arribi la dona el porta a posar-se a escriure. (...) El protagonista projecta simbòlicament la seva pel·lícula particular en els fets externs: en l'home que neteja la brossalla de la piscina, hi veu un mirall de la catarsi que ell intenta trobar escrivint, mentre que en el vigilant nocturn hi troba un contrapunt que rebutja i esquiva.

Manel Ollé "EL TEMPS" (27-VIII-1990)

* La casa gran (1991)

Maria Mercè Roca ha vuelto a la calidez de lo cotidiano, a las cosas y a las gentes sencillas, a las tardes melancólicas, al tono que caracterizaba sus primeras obras. Ha dejado de lado el tono más desabrido y cosmopolita de Temporada baixa que tan buen resultado le dió.

Pero su prosa nada pedante sigue siendo igualmente efectiva para expresar sentimientos y estados de ánimo, para agarrar al lector desde la primera página, para gustar a los fieles y a los que no lo son.

Jaume Fabre EL PERIODICO (28-II-1991)

* Greuges infinits (1992)

Maria Mercè Roca ha aconseguit als 33 anys trametre una clara sensació d'obra en marxa, d'obra ambiciosa que va assolint cims a poc a poc i que cada nou llibre es planteja un horitzó distint. Malgrat haver demostrat amb escreix que hi ha alguns trets dins els seus mons narratius que la caracteritzen, l'autora persegueix sempre sorprendre el lector i sorprendre's ella mateixa, en un joc d'anar a la recerca de les pròpies possibilitats.

Aquests exercicis, que ahora van bastant més enllà de la provatura, ens han donat en els últims tres anys novel·les com ara Temporada baixa (...) La casa gran, una petita joia que ens diu molt sobre la capacitat evocadora de la seva prosa, i aquesta Greuges infinits, que ens mostra els efectius de Maria Mercè Roca a l'hora d'enfrontar-se a mons narratius llunyans en el temps i en l'espai, mons que, per altra banda, ja havia assajat en un altre dels seus llibres remarcables, la novel·la Perfum de nard (1988)

Xulio Ricardo Trigo, DIARI DE BARCELONA (5-VI-1992)

BIBLIOGRAFIA

- Ben estret. El Llamp. Barcelona (1986)
- Sort que hi ha l'horitzó. Selecta. Barcelona (1986)
- El col.leccionista de somnis. Empúries. Barcelona (1987)
- El present que m'acull. Destino. Barcelona (1987)
- Els arbres vençuts. Proa. Barcelona (1987)
- Capitells. El Pont de Pedra. Girona (1988)
- Com un miratge. Barcanova. Barcelona (1988)
- La veu del foc. Ambit. Barcelona (1988)
- Perfum de nard. Destino. Barcelona (1988)
- Temporada baixa. L'Eixample. Barcelona (1990)
- La casa gran. L'Eixample. Barcelona (1991)
- Greuges infinits. Planeta. Barcelona (1992)
- Cames de seda. Columna. Barcelona (1993)

S U M A R I

- * QUI SOC I PER QUE ESCRIC Ma. Mercè Roca
- * MARIA MERCE ROCA, UN CAPVESPRE DE TARDOR Lluís Busquets i Grabulosa
- * LA CRITICA HA DIT
- * BIBLIOGRAFIA
- * TEXTOS
- Mudances
- Vestit de verd i blanc Del recull Ben estret. El
Llamp. Barcelona, 1986
-

"L'escriptor del mes" - Suplement mensual de

"CRONICA D'ENSENYAMENT"

és una publicació conjunta dels Departaments d'Ensenyament i
de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Editors: Antoni Gelonch i Viladegut
Oriol Pi de Cabanyes

Director: Isidor Cònsul

Col.laboradors d'aquest número: Maria Mercè Roca
Lluís Busquets i Grabulosa

Coordinació: Marta Montserrat

Disseny gràfic: Taula de Disseny

Disseny de la coberta: Jordi Fornas

Fotografia de coberta: Eloi Bonjoch

Realització: Art-Co/2000, SL

Impressió: Agpograf

Dipòsit Legal: .....
Barcelona, febrer de 1993

Sant Just Desvern, 15 d'octubre de 1992

Ma. Mercè Roca
Onyar, 7
17458 FORNELLS DE LA SELVA

Benvolguda amiga:

La revista "Crònica d'Ensenyament" i la Institució de les Lletres Catalanes publiquen un fulletó de vint pàgines sobre "L'escriptor/a del mes" que m'encarrego de coordinar i confegir. Té un tiratge de 10.000 exemplars, dels quals, 7.000 s'encarten a "Crònica d'Ensenyament" i es reparteixen a tots els centres escolars de Catalunya, i 3.000 són distribuïts per la Institució de les Lletres Catalanes. L'objectiu és fer-ne una eina útil per a la presentació de l'escriptor/a del mes a un públic ampli.

L'estructura del fulletó és la següent:

- a) Article de presentació de l'escriptor/a (Qui sóc i per què escric)
- b) Presentació global de l'escriptor/a fet per un crític o un altre escriptor (article o entrevista)
- c) La crítica ha dit
- d) Bibliografia
- e) Mostra literària

Fàcilment pots imaginar que el motiu d'aquesta carta és demanar-te l'article de presentació (tres o quatre o pàgines) i també manifestar que qualsevol suggeriment que vulguis fer respecte de l'article o l'entrevista global de presentació i la tria de la mostra literària seran, no cal dir-ho, ben rebuts.

Ens convindria de tenir el teu text el dia 10 de desembre. Tot i que tu seràs l'escriptora del mes de febrer, el fulletó es reparteix amb "Crònica d'Ensenyament" el mes anterior -gener, en aquest cas- i ens calen tres setmanes de marge per a tot el procés de producció. Et trucaré a mitjan novembre i mirarem de parlar-ne amb més tranquil.litat.

Aprofito l'avinentesa per a saludar-te cordialment.

P.S. T'adjunto un parell de fulletons del curs passat

Parlem d'influències literàries, de les dones que escriuen a Catalunya. De la Mercè Rodoreda, dels autors que més ha llegit o pels que sent més interès. Algú ha dit que m'ha influït la Mercè Rodoreda. Però jo, de petita, més aviat llegia Enid Blyton i, dels catalans, Manuel de Pedrolo. Més que no pas d'influències em penso que cal parlar d'enamoraments. I en literatura, aquests enamoraments poden ser molt amplis i abundosos. Em sento seduïda per Gustave Flaubert, per la Katherine Mansfield, per la Sylvie Plath i per Amy Tan. Entre els autors catalans m'interessen Puig i Ferrater, Tomàs Garcés, Gabriel Ferrater i rellegir, sempre, Pla, com un acte d'humilitat. Enacar hi pots afegir Miguel Delibes i Gabriel García Márquez.